

i – at hver eneste værdige unge mand, som er i stand dertil, bør forberede sig til at tage på mission. Missionering er en præstedømmepligt – en forpligtelse, som Herren forventer af os, der er blevet skænket rigtig meget. Unge mænd, jeg formaner jer til at forberede jer til at tjene som missionær. Hold jer rene og ubesmittede og værdige til at repræsentere Herren. Hold jer sunde og stærke. Studér skrifterne. Hvor det er muligt, deltag så i seminar eller institut. Gør jer fortrolige med håndbogen for missionering *Forkynd mit evangelium*.

Og en bemærkning til jer unge søstre. Selv om I ikke har det samme præstedømmeansvar, som de unge mænd har om at tjene som fuldtidsmissionærer, så kan I også yde værdifulde bidrag som missionærer, og vi byder jeres indsats velkommen.

Og nu til jer modne brødre og søstre: Vi har brug for mange, mange flere seniorpar. Vi takker de trofaste ægtepar, som tjener nu, eller som har tjent tidligere, for jeres tro og hengivenhed over for Jesu Kristi evangelium. I tjener villigt og godt og udretter meget godt.

Til de, som endnu ikke har nået et tidspunkt i livet, hvor I kan tjene på en ægteparmission, så opfordrer jeg jer indtrængende til at forberede jer nu til den dag, hvor I og jeres ægtefælle kan gøre det. Når jeres forhold tillader det, når I når pensionsalderen, og hvis jeres helbred tillader det, så stil jer til rådighed til at forlade jeres hjem og virke på fuld tid som missionærer. Der er blot få gange i jeres liv, hvor I kan nyde den gode ånd og tilfredsstillelse, der kommer af at yde fuldtidstjeneste sammen i Mesterens værk.

Mine brødre og søstre, må I nu være modtagelige for Herrens Ånd, mens vi hører fra hans tjenere i de næste to dage. At dette må blive hver enkelts velsignelse beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

Ældste Jeffrey R. Holland
De Tolv Apostles Kvorum

På grund af jeres tro

Jeg siger tak til alle jer vidunderlige medlemmer af Kirken ... fordi I hver dag af jeres liv beviser, at Kristi rene kærlighed »aldrig ophører«.

Præsident Monson, alle medlemmer af denne kirke i hele verden tilslutter sig denne storslåede salme og dette vidunderlige kor, og vi siger: »Hav tak for profeten, du sendte.« Tak for dit liv, for dit eksempel og for din velkomsttale til endnu en general-konference i Kirken. Vi elsker dig, vi beundrer dig, og vi opretholder dig. Ved eftermiddagsmødet i dag har vi jo netop den mere formelle mulighed for at løfte vores hånd, ikke alene for at opretholde præsident Monson, men også alle de øvrige øverste kirkeledere. Eftersom mit navn står på den liste, vil jeg tage mig friheden til at tale på vegne af alle og på forhånd takke for disse løftede hænder. Der er ikke én af os, der kunne tjene uden jeres bønner og uden jeres støtte. Jeres loyalitet og kærlighed betyder mere for os, end vi på nogen måde kan give udtryk for.

I den ånd handler mit budskab i dag om, at *vi støtter jer*, at vi også beder inderligt for *jer* og elsker jer. Vi ved alle, at der findes specielle nøgler, pagter og ansvar, som er pålagt Kirkens præsiderende ledere, men vi ved også, at Kirken trækker på en uforlignelig styrke, en ægte, unik livskraft gennem den tro og hengivenhed, som *ethvert* medlem af denne kirke

udviser, hvem I end er. Uanset hvilket land I bor i, hvor unge eller utilstrækkelige I føler jer, eller hvor gamle eller begrænsede I opfatter jer selv, så vidner jeg om, at Gud elsker jer hver især personligt, I spiller en altafgørende rolle i hans værk, og Kirkens præsiderende ledere påskønner og beder for jer. Den personlige værdi, den hellige pragt ved hver *enkelt* af jer, er selve årsagen til, at der findes en plan for frelse og ophøjelse. I modsætning til hvad man ofte hører, så *handler* det om *dig*. Nej, I skal ikke vende jer mod sidemanden. Jeg taler til dig!

Jeg har kæmpet for at finde et passende udtryk for, hvor meget Gud elsker jer, og hvor taknemlige vi på denne forhøjning er for jer. Jeg forsøger at være talerør for himlens engle i min tak til jer for alt det gode, I har gjort, og alle de søde ord I har sagt, for hvert et offer I har ydet for at skænke nogen – hvem som helst – skønheden i og velsignelsen ved Jesu Kristi evangelium.

Jeg er taknemlig for lederne i Unge Piger, som tager på pigelejr uden shampoo, brusebad eller mascara og gør vidnesbyrds møder ved rygende lejrbrål til en af de mest medrivende åndelige oplevelser, som disse piger – eller deres ledere – nogensinde får.

Jeg er taknemlig for *alle* kvinder i Kirken, der i mit liv har været ligeså stærke som Sinajbjerget og ligeså medfølelse som Bjergprædiken. Vi smiler nogle gange ad vore søstres historier – I ved grøn gele, quilttæpper og mad til begravelser. Men min familie har fra tid til anden været de glade modtagere af alle disse ting – og én gang fik vi både et tæppe og mad på samme dag. Det var bare et lille quiltet tæppe – rigtig lille faktisk – det skulle gøre min afdøde lillebrors rejse tilbage til hans himmelske hjem så varm og behagelig, som hjælpeforeningssøstrene overhovedet kunne. Den mad, min familie modtog efter begravelsesceremonien, blev givet frivilligt, uden at vi havde nævnt et ord, og den blev modtaget med taknemlighed. Træk bare på smilebåndet, hvis I vil, over vore traditioner, men på en eller anden måde så er de alt for ofte uhyldede kvinder i denne kirke der *altid*, når der er nedhængende hænder og matte knæ.¹ De synes rent instinktivt at have fanget guddommeligheden i Kristi erklæring: »Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste ... det har I gjort mod mig.«²

Og brødrene i præstedømmet står ikke tilbage. Jeg tænker fx på de ledere for vore unge mænd, som alt efter klima og verdensdel, enten tager på halsbrækkende 80 km lange vandreture eller graver – og rent faktisk prøver at sove – i ishuler i det, der må være de længste nætter i menneskehedens historie. Jeg er taknemlig for minderne om min egen gruppe af højpræster, der for få år siden skiftedes til at sove i en lille lænestol i soveværelset hos et døende kvorumsmedlem, så hans aldrende og ligeledes svækkede hustru kunne få lidt søvn i de sidste uger af sin elskedes liv. Jeg er taknemlig for Kirkens hær af lærere, embedsmænd, rådgivere og sekretærer, for ikke at sige de folk, som altid sætter borde op og fjerner stole. Jeg er taknemlig for ordinerede patriarker, musikere, for slægtshistorikere og for de knogleskøre ægtepar, som trisser af sted mod templet kl. 5 om morgenen med små, hvide kufferter, der nu næsten er større end dem selv. Jeg er taknemlig for de uselviske forældre, som – måske for livstid – tager sig af et udfordret barn, af og til udfordret på flere måder, og sommetider flere børn.

Jeg er taknemlig for de børn, som senere i livet arbejder sammen om at tage sig af syge eller gamle forældre.

Og for den næsten fuldkomne ældre søster som forleden lidt undskyldende hviskede: »Jeg har aldrig været leder for noget i Kirken. Jeg har kun været hjælper.« Jeg svarede: »Kære søster, må Gud velsigne dig og alle »hjælperne« i riget.« Nogle af os, der *er* ledere, håber på en dag at opnå den status, når vi står foran Gud, som I allerede har.

Alt for ofte har jeg undladt at udtrykke min taknemlighed for troen og godheden hos sådanne mennesker i mit liv. Præsident James E. Faust stod på denne talerstol for 13 år siden og sagde: »Som dreng ... husker jeg min bedstemor ... som tilberedte vores velsmagende måltider på et varmt træfyret komfur. Når brændekurven ved siden af komfuret blev tom, tog bedstemor stille kurven og gik ud for at fylde den fra stablen med cedertræ udenfor og bar den tungtlæssede kurv tilbage ind i huset. Jeg var så ubetænksom ... at jeg sad der og lod min kære bedstemor fylde brændekurven.« Og med en stemme, der var grådkvalt af

bevægelse, sagde han så: »Jeg skammer mig over mig selv og har fortrudt min undladelse hele mit liv. Jeg håber en dag at kunne bede om hendes tilgivelse.«³

Hvis en mand så fuldkommen, som jeg følte præsident Faust var, kan indrømme sin ungdoms fejltrin, så kan jeg ikke gøre andet end at komme med en lignende bekendelse og i dag sige noget, jeg burde have sagt for længst.

Da jeg blev kaldet til at tage på mission engang før vores tidsregning, var der intet »standardbidrag«. Hver især måtte betale det, som det nu kostede at være missionær, der hvor man var. Nogle missioner var meget dyre, og det viste min sig også at være.

Som vi opfordrer vore missionærer til, så havde jeg opsparet penge og solgt nogle personlige ejendele, så jeg selv kunne betale. Jeg *tænkte*, at jeg havde penge nok, men jeg var ikke sikker på, hvordan det ville blive i de sidste måneder af min mission. Med det i sinde forlod jeg ikke desto mindre lykkelig min familie på vej til den største oplevelse, man kunne håbe på. Jeg elskede min mission mere, end nogen ung mand har elsket den før eller siden.

Så vendte jeg hjem, lige som mine forældre var blevet kaldet til at tjene på mission. Hvad skulle jeg så gøre? Hvordan i alverden skulle jeg selv kunne betale for en universitetsuddannelse? Hvordan skulle jeg få råd til kost og logi? Og hvordan skulle det nogensinde blive muligt at realisere mit hjertes store håb om at gifte mig med den utrolige, perfekte Patricia Terry? Jeg indrømmer gerne, at jeg var mismodig og bange.

Med tunge skridt gik jeg i banken og spurgte bestyreren, en ven af familien, hvor meget der stod på min konto. Han kiggede overrasket på mig og sagde: »Hvorfor spørger du, Jeff, det hele står stadig på din konto. Har de ikke sagt noget? Dine forældre ønskede at bidrage med det, de nu kunne for at hjælpe dig videre, når du kom hjem. De har ikke trukket én cent under din mission. Det troede jeg, du vidste.«

Se, det vidste jeg ikke. Det, jeg ved, er, at min far, en selvlært »bogholder«, som man kaldte dem i vores lille by, med meget få kunder, nok aldrig bar et nyt jakkesæt eller en ny skjorte eller et par nye sko i to år, for at hans søn kunne nyde godt af dette på sin mission. Det, jeg ydermere ikke vidste, men senere blev klar over, var, at min mor, der aldrig havde arbejdet uden for hjemmet, efter hun blev gift, tog et job i et lokalt stormagasin for at dække mine missionsomkostninger. Og der blev aldrig nævnt et ord om det under min mission. Ikke et eneste ord om noget af det. Hvor mange fædre i denne kirke har gjort præcis det samme som min far? Og hvor mange mødre gør præcis det samme, som min mor gjorde, i disse økonomisk svære tider?

Min far gik bort for 34 år siden, så ligesom præsident Faust bliver jeg nødt til at vente til den anden side for fuldt ud at takke ham. Men min kære mor, som bliver 95 i næste uge, følger

glad denne transmission i sit hjem i St. George i dag, så det er ikke for sent at takke hende. Så til jer, mor og far og til alle jer mødre og fædre, familier og trofaste mennesker overalt, siger jeg tak for de ofre, I yder for jeres børn (og for andre menneskers børn), fordi I ønsker at give dem de fordele, I aldrig selv fik, og fordi I ønsker at give dem det bedst mulige liv.

Jeg siger tak til alle jer vidunderlige medlemmer af Kirken – og herskarer af gode mennesker, som ikke tilhører vores kirke – fordi I hver dag af jeres liv beviser, at Kristi rene kærlighed »aldrig ophører«. ⁴ Ingen af jer er ubetydelige, til dels fordi I gør Jesu Kristi evangelium til dét, det er – en levende påmindelse om hans nåde og barmhjertighed, en personlig, men stærk tilkendegivelse i små og store byer for det gode, han gjorde, og det liv, han gav, hvor han bragte andre fred og frelse. Det er umuligt at udtrykke, hvor bærede vi er over at blive regnet blandt jer i denne hellige sag.

Det, Jesus sagde til nefitterne, siger jeg i dag:

»På grund af jeres tro ... [er] min glæde ... fuldkommen.

Og da han havde sagt disse ord, græd han.«⁵

Brødre og søstre, med jeres eksempel i tankerne fremsætter jeg på ny *mit* løfte om at være mere trofast – mere venlig og hengiven, mere næstekærlig og oprigtig, som vor Fader i himlen er, og som så mange af jer allerede er. Det beder jeg om i navnet på vores store eksempel i alle ting – i Herren Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Hebr 12:12; L&P 81:5.

2. Matt 25:40.

3. James E. Faust, »Det i loven, der vejer tungere: Ret, barmhjertighed og troskab«, *Stjernen*, jan. 1998, s. 60.

4. 1 Kor 13:8; se også Moro 7:46-47.

5. 3 Ne 17:20-21.